יסטוריה של הפלשתינים

הלימוד של הרשות מלמדים בפירוט את ההיס־
טוריה של מלחמת העולם השנייה, אך ללא אזכור
השואה. המושג "שואה" משמש בשיח הפלש־
תיני כדי לציין את מה שכביכול ישראל עושה
לפלשתינים. "היסטוריונים" פלשתינים יאמרו
בטלוויזיה שאושוויץ ודכאו היו מקומות שבהם
התבצע רק "חיטוי", וכי המנהיגים הציונים שי־
תפו פעולה עם היטלר כדי לחסל את היהודים
הנכים והמוגבלים. מי שנשרפו בתנורים הם לא
יהודים באירופה, כי אם ילדים פלשתינים בארץ.
את הדעות האלו אפשר לשמוע מפי מומחים,
היסטוריונים ואנשי דת בכירים ביותר ברשות.
אפשר גם לקרוא אותן בספרי הלימוד של בתי
הספר. ואלו הם שידורי הרשות הפלשתינית, לא
ערוץ אל־אקצא של חמאס. לשכתוב ההיסטוריה
היהודית והפלשתינית כאחד יש מטרה ברורה:
הוא משמש אמצעי לשלילת זכות קיומה של
מדינת ישראל וכבסיס לאי ההכרה בה.

שכתוב ההיסטוריה של ארץ ישראל הוא עיקרון מרכזי במדיניות הרשות. ההיסטוריה היהודית נמחקת ובמקומה מומצאת היסטוריה פלשתינית־מוסלמית עתיקה יותר

יש כמה סיבות שהנושא הזה בכלל לא מגיע למודעות הציבור הישראלי, בין השאר בגלל עייפות נפשית של החברה היהודית, שהפכה כבר לפוסט־ציונית וכל שאיפתה לחיות בשקט. אבל בימים אלו, שבהם נמצאת המדינה תחת גל טרור ונשמעת תדיר הסיסמה "אין פתרון למפגע היחיד", ראוי לתת את הדעת על האווירה הקול־קטיבית שממנה צומח היחיד הזה ועל הנרטיבים שלאורם הוא מתחנך החל מגן הילדים.

בשקרים קשה מאוד להילחם, שכן מי שרוצה להאמין בהם, ימשיך להאמין גם אם יוצגו בפניו כל העובדות ההיסטוריות וההוכחות המדעיות. לעומת זאת, מה שכן אפשר לעשות הוא לחזק את התוד־עה ההיסטורית והציונית בחינוך היהודי הממלכתי בארץ, כדי שלפחות נדע מדוע אנו נלחמים.

הכותבת היא מרצה במחלקה ללימודי המזה"ת, אוניברסיטת בר־אילן

דרור אידר

העצרת: שכנוע עצמי, לא פיוס

לא מספיק חריפה היתה עבורם העצרת, "חל־בית", והרי רבין ז"ל נרצח על מזבח השלום. בינתיים לא בשלים לעצרת פיוס שתעסוק בעי־קר: ברצח כמכשיר לכפיית רצון פוליטי, בפגיעה האלימה בהסכמת הרוב. ובכל זאת, אחרי 20 שנה ביקשו המארגנים להתחיל באיחוי הקרעים, בדיבור בין אחים ניצים שהמחלוקת הפוליטית ביניהם לא ממש משנה כבר, כי השכנים לא מבדילים בין יונה לנץ. עבורם כולנו יהודים. פשוט ואכזרי.

והיה רינו צרוד, שמהרגע הראשון לא הותיר ספק מי גיבור הערב. בין ניצב לניצב, שיחרר נאומים מת־להמים, שהחזירו את העצרת לפוליטיזציה המאוסה שניכרה את הציבור מזיכרונו של רבין. חבל.

והנאומים – מלאי פאתוס כאילו תנ"כי, והדובר – נביא זעם בעיני עצמו ובעיני חסידיו השבויים במק־סם השווא ההוא טרם הניסויים שידענו מאז אוסלו: "האוויר מלא בבהלה גדולה, באדים של אלימות, ובגלים של שנאה כמותה לא מצאנו. אנחנו חוששים מן הרצח הבא. אנחנו משוכנעים לחלוטין שהוא לפ־נינו". לחלוטין.

והאנלוגיות ההיסטוריות חסרות האחריות – צרור גזר והדביק כיד דמיונו את בית ראשון ובית שני לי־מינו. כי "אנחנו", אם לא ידעתם, ערב חורבן. תמיד. אשרינו. "שני שיאי הממלכה אז (בית ראשון ושני), ובתוך שנתיים, בום, התרסקות, משיא ענק לנפילה גדולה ולאובדן מלא של העצמאות. חוליות עמוד השדרה של החברה קרסו". זהו? כן, אין פירוש אחר להיסטוריה: "זה המנגנון. והוא קרה פעמיים. ועושה רושם שהוא נדרך גם בפעם השלישית".

והנאומים – מלאי פאתוס כאילו תנ"כי; והדובר – נביא זעם בעיני עצמו ובעיני חסידיו השבויים במקסם השווא ההוא טרם ניסויי אוסלו

בל נקל ראש בחיישניו ההיסטוריים. ערב ה"התנתקות" התנבא, כדרכו, בטון משיחי מבשר רעות: "בעוד 90 יום תתחיל מלחמת אחים" ו"יבוא עימות, והוא יהיה אלים, המוני, קורע לב ומסוכן יותר מכל מה שידענו". משיחיות שקר הניזונה מאדי הדלק המבעבעים ברמיונו ומציתה את חסידיו, כר־רתי בריתו עֲלֵי זבח, להאמין שהמדינה נשבתה בידי רומאים, בבלים וחייזרים מהימין.

ירון דקל מפקד גל"צ הרס את "המילה האחרונה", התוכנית היחידה בזמן שיא שנתנה פתחון פה מלא לעמדת הדוב, והפקיר בידי צרור את זמן השיא של התחנה. כל יום בצהריים (אם לא שבענו די בשעה הקודמת מארסו של יוסי שריד, שהוחזר אלינו מעידן אוסלו), אפשר לשמוע כיצד ישראל מתפרקת. "אנחנו לא באמת 'מאבדים' את הריבונות... פשוט ויתרנו עליה, חתכנו, מסרנו אותה לאחר", אמר צרור בעצרת וניפק גירסה מעודנת לקריאת הקרב של הגרבוזים והווקסמנים על ההמון שבחר אחרת.

וכך זה נמשך. ומי זוכר את קלינטון ואת האני מאמין שקרא יונתן בן ארצי בשם אחרוני החיילים בבריגדות ג'ון לנון ("דמיינו שאין מדינות ואין דת"): ישראל צריכה "להכריז באופן מיידי על הכרה ללא תנאים במדינה פלשתינית". כבר. הניתוק הזה מה־מציאות של קבוצה, שפעם היתה חוד החנית של החברה הישראלית, לא מראיג את צרור "משום שת־זית ההסתה המשוגעת צומחת ליער ענק, ואין גנן". נגמרו הדימויים.

בקיצור, שכונה. שכונה תנ"כית. הנה צרור ערב הגירוש מגוש קטיף, תיהנו: "הבטונדה לא נעשתה אתמול בלילה; היא הועברה ממחסום אחר. איך עברה הבטונדה ממחסום ג'ווריש למחסום בית אריה, ומשם לכיסופים בגוש קטיף? זה כבר סיפור חיינו".

קול קורא

מכתבים למערכת

deot@israelhayom.co.il

ביטוי אומלל

השמאל, כפי שמסתמן, לא יחזור כל כך מהר לשלטון. אז לכל מי שסובל מכך, כמו היוצרת הגב' אורנה בן דור ואחרים, אנא הפשו לכם תרפיה לסבל בדרכים אחרות בלי לערב את היטלר. הפנייה הזאת מכוונת גם לאנשי ימין שנכשלים בכך מדי פעם.

יחיאל ספרא, הרצליה

חוצפה פלשתינית

נדהמתי לשמוע בתקשורת שהוגשו תלונות ותביעות למוסדות בינלאומיים נגד ישראל על פשעי מלחמה על ידי הרשות הפלשתינית. אין גבול לצביעות ולחוצפה? אולי הגיע הזמן שישראל תשתגע ותסיר את הכפפות ותנקוט אמצעי־נגד, כגון הפסקת הזרמת הכספים לרשות הפלשתינית? אולי הגיע הזמן שבית המשפט שלנו יאשר הריסת בתי מחבלים? בג'ונגל המזרח־תיכוני אוי לחלש, להססן ולמאופק.

משה כהן, ירושלים

אליה וקוץ בה

ההעלאה המתוכננת בשכר המינימום ל־5,300 שקלים אינה מבחינה בין חברה גדולה שיכולה לשלם זאת לבין אדם פרטי, למשל מטופל סיעודי, האמור לשלם למטפל בו סכום עצום זה. העלאה יוצאת דופן זו תגרום בעיה קשה למאות אלפי קשישים ולבני משפחותיהם, בייחוד משום שקצבאות הזיקנה נותרות ללא שינוי.

שמואל פישר, ברקן

כבוד לשחקן ותיק

השחקן יעקב בודו מציין בימים אלה 60 שנות הופעה על הבמה. על כך נמסר ב"יידישייאדה", אירוע שהתרחש בשבוע שעבר באילת והשתתפו בו מאות צופים שהביעו את הוקרתם לבודו. ראוי שמשרד התרבות יארגן לכבודו של שחקן נהדר זה אירוע ציבורי, וגם התקשורת חייבת לתת לו את הכבוד הראוי.

יחיאל אמיתי, ירושלים

סטיקר היום
גדי סונומון
המתווה נותן
גז